

Zitting 2000-2001

15 februari 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de geplande Trockenstabilat-verdrogingstechnologie voor afvalverwerking

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de percentages van recyclage en totale nuttige toepassing in verpakkingsafval

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de vervuiling van de Pedebek

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoering van artikel 90bis van het bosdecreet

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 15 februari 2001

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.09 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de geplande Trockenstabilat-verdrogingstechnologie voor afvalverwerking

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bex tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de geplande Trockenstabilat-verdrogingstechnologie voor afvalverwerking.

De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mevrouw de minister, in de discussie over de verbrandingsoven in Drogenbos kondigde u aan dat er twee of misschien wel drie nieuwe installaties, die werken volgens een Trockenstabilat-verdrogingstechnologie, op termijn in Vlaanderen werkzaam zullen zijn. Deze technologie werkt in drie fasen : het verdrogingsproces, het uitsorteren van herbruikbaar inert materiaal en het verbranden van de hoogcalorische restfractie als vervangende brandstof.

De Vlaamse overheid denkt evenwel aan de bouw van een wervelbedoven voor het verbranden van deze restfractie. Dit uitgangspunt is strijdig met de eigenlijke doelstelling van het procédé Trockenstabilat, namelijk het aanleveren van een vervangende brandstof tegen een zo hoog mogelijk rendement. De wervelbedoven kan, zelfs bij energieproductie uit verbranding, een rendement van circa 30 procent halen en is in feite een eindverwerkingsinstallatie. Als uitgangspunt is dit strategisch fout.

Ook in Vlaanderen is er vraag naar vervangende brandstof, waarbij uiteraard de Vlaamse emissienormen gehaald moeten worden en er een beduidend

lagere CO₂-uitstoot gerealiseerd kan worden. Bovendien bewijst de Duitse markt dat er tal van alternatieven voorhanden zijn. Ik geef enkele voorbeelden. De talrijke kolencentrales zijn in Duitsland goed voor 30 procent van de energieproductie. Ze verbranden nu voornamelijk bruinkool, maar ze zijn vragende partij voor een vervangende brandstof. Het waterwinningsbedrijf Schwartze Pumpe produceert via vergassing van de restfractie uit het synthesegas methanol. Daarnaast is er ook de cementindustrie.

Indien onbewerkt afval wel zijn weg kan vinden naar Duitsland, ondanks de niet voltijdse bezetting van de eigen installaties, moet het ook mogelijk zijn de hoogcalorische restfractie voor verwerking te exporteren naar een verwerking die gewaarborgd milieuvriendelijk is en economisch bovendien nuttiger is dan een eigen nog te bouwen wervelbedoven. Het zou uiteraard beter zijn als we in eigen land over de nodige technologie zouden beschikken.

Mevrouw de minister, nieuwe technologieën dienen zich aan. Ik heb er alle vertrouwen in dat u zich zult verzetten tegen 'zelfbevruchting' in het Vlaamse afvalbeleid. Ik leg even uit wat ik hiermee bedoel. Voor mij gaat het om drie zaken. Ten eerste moet men uitbreken uit het carcan van de eigen technologische inzichten. Ten tweede moet men stoppen met het pleidooi om energierecuperatie uit laagcalorisch afval te bevorderen. Ten derde moet men over de grenzen op zoek gaan naar nuttige toepassingen. Iedere partner heeft een eigen taak, waarbij de overheid regels oplegt, controleert en via heffingen bijstuurt. Qua normering moet de overheid ervoor zorgen dat ze de technologie voorblijft.

Het bedrijfsleven heeft intussen begrepen dat er een grote markt is voor propere technologie. Winst purely uit propere technologie is niet vies, tenmin-

Bex

ste niet indien de winst voor het milieu navenant is. Ook hier moet de overheid een correcte rol spelen.

Mevrouw de minister, ik wil u de volgende concrete vragen stellen. Ten eerste, in welke afzetmogelijkheden werd voorzien voor de verwijdering van de hoogcalorische restfractie afkomstig van de geplande Trockenstabilat-installatie in de Kempen? Ik heb de indruk dat de mensen die ermee bezig zijn, het zelf ook nog niet zo goed weten.

Ten tweede, stel dat Vlaanderen resoluut voor deze nieuwe technologie kiest ter geleidelijke vervanging van de klassieke roosterovens, moet dan niet worden voorzien in voldoende verbrandingscapaciteit van de hoogcalorische restfractie binnen Vlaanderen zelf? Of gaan we misschien alles exporteren?

Ten derde, kan er een inventaris worden opge maakt van de momenteel in de Vlaamse industrie aanwezige verbrandingscapaciteit die, met technologische aanpassingen voor het injecteren van dat afval, geschikt kan worden gemaakt voor het verbranden van hoogcalorisch afval? Dit is dan ter vervanging van fossiele brandstoffen.

Ten vierde, kan de site in Drogenbos dienen als locatie voor een Trockenstabilat-installatie? Dit kan eventueel alleen voor het verdrogen zijn, of alleen voor het verdrogen en het shredderen, of mogelijk ook voor het verdrogen tot het volledig sorteren. Dit kan eventueel ook zijn voor de volledige cyclus met inbegrip van de verbranding ter plaatse, maar dat lijkt me eigenlijk onwaarschijnlijk. In ieder geval zou het al goed zijn als het inzamelen en het verdrogen toch al zou kunnen gebeuren. Kan de Vlaamse overheid, die aan de basis ligt van het Drogenbos-dossier, bij omzetting van de huidige plannen naar Trockenstabilat een bijdrage leveren in de reconversie?

Misschien kan men opnieuw denken aan een andere inplantingsplaats. De keuze voor Drogenbos was immers grotendeels een politieke beslissing. Vilvoorde was eigenlijk een betere keuze, maar bepaalde politieke zwaargewichten uit die stad zagen dat niet zo zitten. Misschien kan men nu toch nog eens aan Vilvoorde denken als inplantingsplaats.

Ten vijfde, welke maatregelen kan de overheid inzetten om de investeringen te stimuleren in deze technologie en eventueel ook in andere technologieën van afvalverwerking?

Ten zesde, de sortering na verdroging is technologisch hoogstaand. Extreem kunnen we stellen dat alles wat we nu selectief inzamelen, volledig mechanisch gesorteerd kan worden. Ook de technologie heeft echter haar grenzen. In dit geval gaat het dan voornamelijk om de kostprijs. Moet deze technologische evolutie ons er niettemin toe brengen dat er wordt nagedacht over de huidige inzamelen sorteersystemen?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : In de eerste plaats wijs ik erop, mijnheer Bex, dat de hoogcalorische restfractie afkomstig van zo'n Trockenstabilat-installatie volgens de definitie van het afvalstoffendecreet een afvalstof is. Dit afval kan afgezet worden in installaties die daarvoor een vergunning hebben en de verwerking technologisch aankunnen. De initiatiefnemers van de drogings-scheidingsinstallaties zoeken momenteel verschillende afzetkanalen, ofwel via eigen creaties ofwel bij derden. Een ervan zou inderdaad een wervelbedinstallatie kunnen zijn, maar er bestaan ook systemen zoals vergassing. Een wervelbedinstallatie heeft ten opzichte van vergassing het voordeel dat ze bekend is en betrouwbaar is. Als bij een wervelbedinstallatie ook een warmtekrachtkoppeling gebouwd wordt, dan verhoogt dit het energierendement aanzienlijk, en dat is een winstpunt.

Op dit ogenblik is er geen installatie in Vlaanderen die specifiek gebouwd is voor het verwerken van dit hoogcalorisch restafval. Wel zijn er nu reeds mogelijkheden voor het bijstoken van dit afval, ter vervanging van fossiele brandstoffen in grote stookinstallaties zoals electriciteitscentrales. Ofwel komen er specifieke installaties voor het afval, ofwel zullen er overeenkomsten met buitenlandse installaties moeten worden afgesloten. Het initiatief ligt hier wel bij de sector zelf.

Een inventaris van de eventuele verwerkingscapaciteit in Vlaanderen is op dit moment niet gemaakt. Wij hebben de OVAM de opdracht gegeven om een plan Hoogcalorisch Afval te schrijven, waarin die inventaris zal worden opgenomen. Dat is momenteel in voorbereiding.

Op de site van Drogenbos kan veel worden generaliseerd. Het is in de eerste plaats aan de betrokken afvalintercommunales, de afvalfirma's en de provincie Vlaams-Brabant om hun plannen bij te sturen. Zoals u weet heeft de bestuursraad van Vla-braver echter beslist om eerst alle juridische wegen uit te putten. Zelf heb ik al verschillende malen het signaal gegeven dat andere, minder omgevingsbe-

Dua

lastende afvalactiviteiten op de site bespreekbaar zijn, maar ik heb nog geen concrete voorstellen ontvangen. Gezien Vlabraver de juridische procedure verderzet, ben ik voorzichtig met het lanceren van nieuwe ideeën.

Investerings in de Trockenstabilat-technologie kunnen worden gestimuleerd, in de eerste plaats via het subsidiebesluit voor lokale overheden. Dit subsidiebesluit is nieuw, het wordt binnenkort voorgelegd aan de Vlaamse regering. Daar is de subsidiëring gebaseerd op een percentage van de materiaalrecuperatie. Investeren in die technologie is ook mogelijk via de expansiesteunregeling. Dit valt zoals u weet onder de bevoegdheid van minister Van Mechelen, met wie de nodige contacten over deze zaak reeds zijn gelegd. De belangrijkste stimulans is nog altijd het hoog houden van de heffingen op de definitieve eindverwijdering, zodat men er baat bij heeft zoveel mogelijk materiaal te recupereren. In die zin moeten we misschien ons heffingssysteem bijsturen, zodat deze stimulans extra versterkt wordt.

Het is niet omdat er na de inzameling uit het restafval nog materiaal wordt uitgeselecteerd, dat daarvoor de scheiding aan de bron bij gezinnen en bedrijven opnieuw moet worden bekeken. Hoe meer er al uit het restafval wordt gehaald aan de bron zelf, hoe minder afval er nog moet worden geselecteerd in de sorteerinstallaties. Zoals u zelf zegt, heeft ook de technologie zijn grenzen en kan niet verwacht worden dat die technologie het manueel uitsorteren aan de bron kan compenseren. Bij sortering aan de bron is er bovendien een rechtstreeks transport naar bijvoorbeeld een composteringsinstallatie. Bij uitsortering achteraf is er altijd een bijkomend transport via de sorteerinstallatie. Voor de PMD-inzameling is er ook eerst een transport naar een sorteercentrum. U weet dat ik momenteel binnen de Verpakkingscommissie werk aan een reorganisatie van de PMD-inzamelingen. Laten we dit soort installaties de kansen geven die ze verdienen. Voor mij is dit zeker geen aanleiding om de bevolking de boodschap mee te geven : stop met sorteren, we zullen het allemaal in uw plaats doen.

De interesse vanuit de sector voor dit soort installaties is groot. We moeten nu natuurlijk opletten dat die installaties niet als paddestoelen uit de grond rijzen. Dan klopt ons plaatje eindverwerking niet meer, want dan zouden we er teveel hebben.

Met Vlaams-Brabant moet naar een oplossing worden gezocht. We voeren trouwens ook al gestructureerd overleg met de provincie. We gaan dit nu ook doen met de intercommunales, zodat er een sluitende oplossing komt voor het specifieke afvalprobleem van Vlaams-Brabant. Dat is onze verbintenis tegenover de betrokkenen.

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : De minister zei dat de restfractie uiteraard een afvalstof is. In welke mate kan men dit echter niet veeleer als een grondstof bekijken ? Bijvoorbeeld in Duitsland wordt dit gebruikt in de plaats van bruinkool, zodat men heel wat fossiele brandstof in de grond kan laten, wat toch goed is voor het milieu. Bovendien krijgt dit afvalmateriaal, dat anders wordt verbrand en weinig of geen nuttige toepassingen had, hier wel een nuttige toepassing, als warmtebron. Men wint dus tweemaal. Het probleem is natuurlijk dat die industrie probeert hier munt uit te slaan. Ze vraagt er geld voor, maar eigenlijk zou ze op termijn moeten betalen om het te mogen gebruiken.

Dan was er nog de filosofische discussie waarover de minister het had. Ik heb niet beweerd dat we plots aan de burgers moeten zeggen dat ze niet meer hoeven te sorteren, maar we moeten goed nadenken voor we nieuwe stappen zetten. We vragen de burgers misschien inspanningen die op een totaal andere manier kunnen worden gerealiseerd. Ik pleit dus niet voor het verlaten van de huidige werkwijze, maar we moeten nadenken over verdere stappen. Kijken we bijvoorbeeld maar naar de manier waarop PMD wordt gesorteerd. Dat gebeurt manueel, terwijl het prefect mogelijk is dat volledig technologisch te doen. Met die sorteringstechnologie kan men zeer ver gaan : men kan papier sorteren, en plastics, en dit alles naar gewicht. Maar hoe verder men daarin gaat, hoe duurder het uiteraard wordt.

De voorzitter : De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Ik stel met genoeg vast dat de minister nu verklaart dat de wervelbedtechniek gekend en betrouwbaar is. Ik ben het daar volledig mee eens. Volgens mij was die techniek een jaar geleden ook al gekend en betrouwbaar, maar toen was dat blijkbaar onvoldoende, daar een belangrijk dossier terzake, het Gentse dossier, niet werd goedgekeurd. Is de minister ondertussen zo ver gevorderd dat ze bij de keuze van de technieken nu vindt dat de wervelbedtechnologie de beste beschikbare technologie is ? Is dat de conclusie van de studie die ze eerder had besteld ? Men had ons

Wille

beloofd dat we daarover een gesprek zouden kunnen hebben. Aan de basis van om het even welk initiatief uit de privé-sector moet immers de kennis liggen van het inzicht in het beleid. Als dat er niet is, moet men er zich ook niet over verbazen dat een aantal initiatieven er niet komen, of dat er grote gramschap bestaat over het afwijzen van dossiers nadat er honderden miljoenen werden besteed aan studiekosten.

Mevrouw de minister, u verwees naar de opdracht die u aan de OVAM gaf inzake het opmaken van een inventaris over de capaciteiten en dergelijke. Volgens mij zou dat een vrijwel constante opdracht moeten zijn, die behoort tot de kerntaken van de OVAM. De vraag rijst natuurlijk of die keuze voor de OVAM geen belangenconflict inhoudt. De directeur-generaal van de OVAM is immers ook een lid van de raad van bestuur van een van de belangrijkste verbranders in Vlaanderen, namelijk Indaver. Een tijdje geleden wees ik u daar ook al eens op. Ik had toen het gevoel dat u het volledig met me eens was, en dat u aan dergelijke zaken, gelet op dit belangenconflict, een einde zou maken. Klopt dat? Hetzelfde geldt trouwens niet alleen voor Indaver, maar ook voor Vlabraver. Vindt u het evident dat mensen deze diverse mandaten combineren, terwijl men de geloofwaardigheid van het ambtelijke en een goede keuze in het algemeen belang moet waarborgen?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : De hele discussie over de vraag of iets afvalstof is of secundaire brandstof is zeer relevant. Ons uitgangspunt daarbij is dat, als iets wordt gebruikt als secundaire brandstof, dezelfde normen gelden als die voor de daadwerkelijke verwijdering. U weet dat dit een delicate zaak is. We stellen vast dat men inzake afvalverbrandingsinstallaties met betrekking tot een aantal milieu-normen strenger is dan voor vergelijkbare processen in andere initiatieven. We moeten dus eerst en vooral komen tot een gelijkschakeling van de normen, zodat we geen verschuiving van milieuproblemen bewerkstelligen. Ik ben het er echter mee eens dat we vragende partij moeten zijn om dit verder te ontwikkelen, indien dit een nuttige toepassing kan hebben ter vervanging van fossiele brandstoffen.

Dat is ook de hele discussie over de cementovens in Wallonië. Naar het schijnt is de situatie daar nu verbeterd, maar de normen waren er heel wat soepeler en de resultaten inzake afvalverbranding heel

wat minder goed dan die van de Vlaamse installaties.

Welke inspanningen vragen we van de burger inzake de nieuwe technologie? Momenteel beantwoordt de burger zeer goed aan onze verwachtingen voor de gescheiden afvalophaling. Volgens de OVAM is het plafond zelfs bijna bereikt. Er zouden zeer grote bijkomende inspanningen nodig zijn voor een minimale verbetering. Het is inderdaad twijfelachtig of dat nog wel de moeite waard is, te meer omdat er afvalverwerkingsinstallaties aankomen die de afvalscheiding zelf aankunnen. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat we de huidige gescheiden afvalophaling overboord moeten gooien, maar het maximum is bereikt.

Mijnheer Wille, morgen vindt op mijn kabinet de officiële voorstelling van de resultaten van de BBT-studie plaats. De resultaten daarvan zijn natuurlijk heel wat complexer dan mijn samenvatting ervan in één zin. Ik zal het eindrapport aan de commissieleden bezorgen.

Een belangrijk punt is dat er andere Beste Beschikbare Technologieën bestaan, maar dat er minder over bekend is. Met de werkelozen weten we niet alleen waar we beginnen, maar ook waar we eindigen. Het is een alternatief dat we zeker zullen overwegen.

Niet alleen bij de OVAM hebben hoge ambtenaren zitting in de raad van bestuur. Het was vroeger blijkbaar de gewoonte dat hoge ambtenaren als vertegenwoordiger van de Vlaamse overheid lid waren van raden van bestuur. Ik vind dat helemaal niet vanzelfsprekend. We overleggen nu met de OVAM hoe dit anders kan, zowel voor Vlabraver als voor Indaver. We moeten een nieuwe gedragslijn zoeken voor dat soort zaken. Het gaat natuurlijk over een heleboel gevallen.

We willen de discussie over Indaver nieuw leven inblazen. We hebben de administrateur-generaal van de OVAM de opdracht gegeven om een visie te formuleren voor de Vlaamse overheid. Die tekst zal binnenkort klaar zijn, en zal de basis vormen voor onze nieuwe houding inzake de vertegenwoordiging van hoge ambtenaren in de raden van bestuur. Ik ben het er in ieder geval mee eens dat een zo groot mogelijke scheiding tussen de bevoegde overheid en de overheidsinstellingen in kwestie de beste garantie is voor een onafhankelijke opstelling.

De voorzitter : Ik stel voor dat we deze discussie afronden, en het debat later hernemen na kennis-

Voorzitter

name van de studie die de minister ons zal bezorgen.

De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mijnheer de voorzitter, ik wil zeker niet de indruk wekken dat ik een voorstander ben van de verwerking van de Trockenstabilat-restfractie in een wervelbedoven. Ik pleit er net voor om dat niet te doen.

Mevrouw de minister, de emissienormen voor verbranding in een cementoven zijn inderdaad minder streng dan die voor afvalverbranding. Op het eerste gezicht lijkt de verbranding van de restfractie in een cementoven dan ook niet milieuvriendelijk. Het gebruik van de restfractie als brandstof voor een cementoven heeft echter twee voordelen : er wordt geen fossiele brandstof verbruikt voor de cementoven en de restfractie komt niet in een klassieke afvalverbrandingsinstallatie terecht. Dat is dubbele winst.

Ten slotte is het niet omdat men een bepaald idee lanceert dat men de bestaande oplossingen overboord wil gooien. Ik vestig enkel de aandacht op een interessante denkpiste.

De voorzitter : Ik erken dat dit prangende debat het kader van een vraag om uitleg overstijgt, maar verzoek de commissieleden toch om de discussie af te sluiten.

De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Mevrouw de minister, uit de beleidsverklaring bleek dat men een instantie wil creëren die dit beleidsdomein zal observeren. Het zou een grote fout zijn om de mensen die betrokken waren bij de beleidsvoorbereiding en -uitvoering, en die actief zijn in allerlei naamloze vennootschappen, als een soort grijze eminenties een observatieopdracht toe te vertrouwen en hen toe te staan zichzelf punten te geven.

Minister Vera Dua : Het terugtrekken van een bepaald orgaan uit een raad van bestuur heeft juridische gevolgen. Voor Vlabraver hebben we de opdracht gegeven eerst die juridische gevolgen te onderzoeken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de percentages van recyclage en totale nuttige toepassing in verpakkingsafval

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bex tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de percentages van recyclage en totale nuttige toepassing in verpakkingsafval.

De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mevrouw de minister, in artikel 3 van het samenwerkingsakkoord tussen de gewesten van 30 mei 1996, werden de percentages voor nuttige toepassingen van verpakkingsafval vastgelegd tot 1999. Ik heb informatie ingewonnen en daaruit blijkt dat men voor het jaar 2000 de percentages van 1999 heeft overgenomen.

In dezelfde paragraaf staat dat uiterlijk op 1 januari 1999 de Interregionale Verpakkingscommissie, de IVC, aan de gewesten voorstellen moet doen om deze percentages te verhogen. Uit mijn informatie blijkt dat de voorstellen reeds een hele tijd klaar zijn, maar dat ze niet openbaar gemaakt mogen worden. De reden daarvoor ken ik niet. Bovendien blijkt dat men ze niet goedgekeurd krijgt.

Werden de vooropgestelde percentages in de drie gewesten gehaald ? Werd voor alle verpakkingsmaterialen op 1 januari 1998 de minimale norm van 15 percent gehaald, zoals gesteld in paragraaf 3 van het verpakkingsakkoord ? In welke mate heeft het vastleggen van de te bereiken percentages bijgedragen tot een totale nuttige toepassing van al het verpakkingsafval en tot een volledige tenlastelegging van de verpakkingsverantwoordelijke van de kostprijs van het beheren van verpakkingsafval, zoals gedefinieerd in de teksten ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, met deze korte vraag begeeft de heer Bex zich in het debat over Fost Plus. Dat is een zeer complex debat, en wij zitten daar in een vrij moeilijke positie, omdat het om de drie gewesten gaat en om een samenwerkingsakkoord. Wettelijk zijn we bovendien gebonden aan een akkoord waar we niet zomaar onderuit kunnen.

Elke verpakkingsverantwoordelijke moet een wettelijk bepaald percentage van het verpakkingsafval waar hij verantwoordelijk voor is, laten recycleren en nuttig laten toepassen. Dat is een aspect van de

Dua

terugnameplicht. Voor het huishoudelijk afval is de terugnameplicht van toepassing sinds 1997 en voor bedrijfsmatig verpakkingsafval sinds 1998. Sinds 1998 zijn de verpakkingsverantwoordelijken ook verplicht een minimum recyclagepercentage per materiaal te realiseren. Een verpakkingsverantwoordelijke kan die verplichting individueel vervullen of kan aansluiten bij een erkend orgaan als Fost Plus of VAL-I-PAC.

Voor 1997 en 1998 kon de IVC, de publieke instelling die het toezicht uitoefent op de naleving van de terugnameplicht, bevestigen dat de wettelijke doelstellingen werden gehaald door de erkende organen, het minimum recyclagepercentage per materiaal inbegrepen. Er waren nog enkele verpakkingsverantwoordelijken die de terugnameplicht individueel wensten te vervullen. Bij die verantwoordelijken is alles wat minder goed gelukt. Er waren problemen en dat was te voorspellen. De verpakkingsverantwoordelijken in kwestie moesten alsnog bij een erkend orgaan aansluiten.

De controles op de behaalde percentages voor 1999 zijn nog niet voltooid, maar bevinden zich in de eindfase. Ik betreur dit en ik ben verwonderd over de tijd die ze in beslag nemen. Het doorgeven en het evalueren van de cijfers is blijkbaar een probleem in dit systeem. Binnenkort zullen de resultaten voor 1999 echter bekend zijn.

Artikel 3, paragraaf 3 van het samenwerkingsakkoord schrijft voor dat de IVC voorstellen aan de gewestregeringen doet voor een verdere verhoging van de percentages van de terugnameplicht, met het oog op een totale nuttige toepassing en recyclage en met het oog op totale financiële verantwoordelijkheid van de verpakkingsverantwoordelijke. De besprekingen binnen de IVC zijn achter de rug en men doet nu het mogelijke om de voorstellen te laten bespreken door de Vlaamse regering.

Het is uiteraard de bedoeling dat elk gewest de beslissing van de IVC implementeert. Er komt alleszins een verhoging van de percentages voor recyclage en nuttige toepassing van verpakkingsafval. Bovendien wordt het algemeen recyclagepercentage voor elke individuele verpakkingssoort voor 2001 op 20 percent gebracht, voor 2002 op 25 percent en vanaf 2003 op 30 percent.

De bedoeling is de verpakkingsverantwoordelijken recyclagepercentages op te leggen die hen verplichten niet enkel initiatieven te nemen in verband met selectieve inzameling en recyclage, maar ook in

verband met preventie. De preventiediscussie is een moeilijke discussie in de context van Fost Plus, maar ze wordt voor het ogenblik wel degelijk gevoerd. De nieuwe percentages moeten er ook voor zorgen dat er een verdere financiële doortrekking van de lasten van het verpakkingsafvalbeheer naar de verpakkingsverantwoordelijken gebeurt.

We zijn bezig met een verscherping van de akkoorden en de bepalingen. Binnen het huidige samenwerkingsakkoord en de huidige erkenning liggen een aantal problemen vrij moeilijk. We zullen dus moeten wachten op de hernieuwing van de erkenning alvorens we ze kunnen oplossen.

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mevrouw de minister, dank u voor uw antwoord. Ik heb inderdaad gehoord dat het voornamelijk in de andere gewesten problematisch is om akkoorden te sluiten. Ik hoop echter dat het snel lukt.

U vermeldde een aantal keer Fost Plus in uw antwoord. Het verbaast mij dat de gemeenten een vrij grote kostenlast moeten dragen voor de inzameling van Fost Plus. Bij de intercommunales die ik ken, houdt men dat af van wat men ontvangt uit de verkoop van papier. Wat zal er echter gebeuren als de papierprijs negatief is ?

Ik zou ook nog iets willen vragen over het verpakkingsafval. 13 percent daarvan zou in de bruine of grijze zak verdwijnen, bij de restfractie dus. Het gaat hier om verpakkingsafval dat wel het groene punt draagt, maar toch niet in de PMD-zak mag. Waarschijnlijk zal men in de sector ook positief staan tegenover mijn vraag : als men enerzijds de kosten doorrekent voor de PMD-ophaling, kan men dan anderzijds ook niet instaan voor het betalen van de 13 percent die nu in de grijze zak verdwijnt omdat deze fractie niet in de PMD-zak mag worden gestoken ? Ik hoop vandaag nog geen antwoord op deze vraag te krijgen.

Minister Vera Dua : Ik kan u alleen zeggen dat dat een van de knelpunten is in de samenwerking met Fost Plus. Volgens ons moeten zij dat inderdaad betalen, en ook de IVC zou tot die conclusie komen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de vervuiling van de Pedebeek

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de vervuiling van de Pedebeek.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mevrouw de minister, de Pedevallei is niet alleen cultureel en historisch een bijzonder gebied voor het Pajottenland, men vindt hier bijvoorbeeld ook de mooie Breugelroute voor fietsers. De vallei vormt een van de belangrijkste groene longen voor de zuidwestkant van Brussel. Ondanks de politiek van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de gemeenten om het recreatie- en groengebied te vrijwaren, doet zich hier een vrij ernstig probleem voor, namelijk de vervuiling van de Pedebeek. Deze beek loopt door de industriezone van Sint-Pieters-Leeuw en wordt daar al te dikwijls en ongecontroleerd gebruikt voor het wassen van productie-apparaten. Daarna stroomt de beek naar de waterbekkens in de gemeente Anderlecht.

De Pedebeek is ernstig vervuild door een totaal gebrek aan onderhoud door Vlaanderen : er wordt geen slib opgevangen of verwijderd en de bermten worden niet onderhouden. Het resultaat is een verstopping in de klassieke kanalisatie van de Pedebeek en het overlopen van de Pedebeek in de waterbekkens. Het zou toch uw groen hart moeten beroeren dat de laatste tuinbouwer in deze streek bijna verplicht is zijn activiteiten te stoppen, vermits hij het Vlaamse water uit de waterbekkens niet meer kan gebruiken omdat het vervuild is. *(Opmerkingen van de heer Paul Wille)*

Voor deze situatie wordt u met de vinger gewezen door de Brusselse minister van Leefmilieu, mevrouw de minister. Het is wel een FDF-minister, maar hij uit toch zware beschuldigingen als hij zegt dat u niet wenst mee te werken aan het opmaken van een lastencahier om tot een globaal project voor het oplossen van deze problematiek te komen. Ik heb in het Brussels Parlement gezegd dat ik u persoonlijk zou vragen hoe de situatie er momenteel uitziet – dat is het voordeel van het cumuleren van twee mandaten. Klopt het dat u of uw diensten een zware verantwoordelijkheid dragen voor deze vervuiling, en als dat zo is, wat zult u daar aan doen ?

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Ik wil me hier wel bij aansluiten. De specifieke problematiek van de Pedebeek ken ik niet, maar als we kijken naar het recente rapport over de waterverontreiniging, waar België zeer slecht scoorde, blijkt dat Brussel een zeer belangrijk aandeel heeft in dat slechte rapport. *(Opmerkingen van de heer Walter Vandenbossche)*

Ik wil me niet uitspreken over het voorbeeld van de Pedebeek, maar ik vind de aangehaalde problematiek wel zeer belangrijk. Die bewijst nogmaals dat het weinig opportuun is om te spreken over Vlaams, Waals, Brussels of Frans water, want hoe dan ook komt het water uit elke rivier die door ons land stroomt van over de grens. Daarom zou ik de problematiek wat willen opentrekken en bekijken wat het integrale waterbeleid op Europees niveau is.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, ten eerste wil ik zeggen dat de heer Gosuin steeds zeer vriendelijk is als ik hem ontmoet, maar ik zal hem blijkbaar toch eens moeten interpellieren over zijn uitspraken in het Brussels Parlement. Hij is wel altijd zeer bescheiden als hij het over de waterkwaliteit heeft.

Het is inderdaad zo dat de Pedebeek eerst op Vlaams grondgebied door Lennik en Dilbeek stroomt vooraleer naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te gaan. Dit gebied behoort tot het zuiveringsgebied Sint-Pieters-Leeuw. De Neerpedebeek wordt verontreinigd door verscheidene lozingen vanuit rioleringen voor huishoudelijk afvalwater. Dat is de belangrijkste bron van verontreiniging. De rechtstreekse lozingen zijn te begroten op ongeveer 3000 inwonersequivalent. Er wordt ongeveer 700 inwonersequivalent aangevoerd door de bestaande collector Brombeek en nog eens 1300 inwonersequivalent via zijgrachten of beken, wat het totaal op ongeveer 5000 inwonersequivalent brengt. Samen maakt dat 5.000 inwonersequivalent waarvoor er geen RWZI is. Daar ligt het probleem. De Neerpedebeek loopt door een overwegend agrarisch gebied. Meer dan waarschijnlijk is de vastgestelde verontreiniging deels afkomstig van de landbouw.

Naar aanleiding van uw vraag heb ik mijn diensten uitdrukkelijk gevraagd of er lozingen zijn van bedrijfsafvalwater, temeer daar u in een persartikel hebt gezegd dat alle Vlaamse bedrijven daar lozen.

Dua

De afdeling Milieu-inspectie, die bevoegd is voor bedrijven van klasse I, heeft geen weet van lozingen van bedrijven. Gisteren heb ik het opnieuw gevraagd om absoluut zeker te zijn, en het antwoord bleef negatief. Ik heb ook opdracht gegeven om na te gaan of kleinere bedrijven van klasse II, waarvan de vergunning door de provincie of de gemeente wordt afgeleverd, in de Neerpedebeek lozen. Grote industriële vervuilers worden er alvast niet gemeld.

Er werd een planning opgemaakt voor de sanering van de lozing van het huishoudelijk afvalwater. Er is voorzien in drie projecten in het bovengemeentelijk investeringsprogramma van het Vlaams Gewest. Die worden uitgevoerd door Aquafin. Er zijn drie collectoren, voor fase 1 tot 3, opgenomen in het investeringsprogramma voor 2001, en één in het investeringsprogramma voor 2002. Voor de eerste twee collectoren maakte Aquafin reeds een technisch plan op.

Via de collector Vlezenbeek, waarin stroomafwaarts is voorzien, zal het gecollecteerde afvalwater worden afgevoerd naar de RWZI van Sint-Pieters-Leeuw, die nog gebouwd moet worden. De aanbesteding daarvan was gepland voor eind 2000. Het dossier lag echter bijzonder moeilijk, vooral omwille van de inplantingsplaats, maar het evolueert in de goede richting zodat de aanbesteding dit jaar zal kunnen gebeuren. In het investeringsprogramma is eveneens voorzien in verbindingsrioleringen die zullen aansluiten op de collectoren langs de Neerpedebeek.

Met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt geregeld overleg gepleegd over de opvolging van de samenwerkingsovereenkomst van 12 december 1990 tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met betrekking tot de Zenne en de Woluwe. Deze overeenkomst omvat een deling tussen de beide gewesten van de kosten voor de werken voor collectering en zuivering van afvalwater die ten behoeve van de beide partijen worden uitgevoerd. Het overleg is uiteraard in eerste instantie gericht op de projecten die ressorteren onder deze samenwerkingsovereenkomst. Bijvoorbeeld de RWZI van Brussel-Noord hoort daar bij, omdat we die mee financieren.

Daarnaast kunnen in dit overleg ook problemen met de waterkwaliteit worden besproken. Naar verluidt is de vervuiling van de Vlezenbeek er reeds besproken. Ook andere gewestgrensoverschrijdende waterlopen komen er aan bod.

Er is ook overleg met het Brussels Gewest over de Intercommunale Vereniging voor de Sanering van de Woluwe en de Intercommunale Vereniging voor de Sanering van de Molenbeek-Pontbeek, die beide actief zijn op het grondgebied van het Vlaams Gewest en van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Het meest essentiële is de bouw van de RWZI van Sint-Pieters-Leeuw, die de aanzet zal vormen tot een sanering van het gehele zuiveringsgebied. Het zoeken en verwerven van een geschikte inplantingsplaats heeft heel wat voeten in de aarde gehad. De sanering van dit gebied liep daardoor vertraging op ten opzichte van de oorspronkelijke planning. Tegelijk met de bouw van deze RWZI zal worden begonnen met de uitbouw van het aansluitend collectorennet. Daarvoor moeten verscheidene belangrijke strengen worden aangelegd, te beginnen met de meest afwaartse en verder stroomopwaarts.

De sanering van de volledige loop van de Neerpedebeek zal dus geleidelijk en gespreid over verschillende jaren verlopen. Het realiseren van de bouw vereist immers meerdere jaren. De situatie is dus nog niet goed, maar er zijn perspectieven op een belangrijke verbetering binnen een relatief korte periode.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is ten dele geruststellend, omdat u een aantal stappen aankondigt. U zegt dat er een ernstig probleem rijst. Dat wordt niet miskend.

Collega's, ik wijs erop dat de Pedebeek terugvloeit in het kanaal, zodat het water terugkeert naar Vlaanderen. Het is een van de weinige natuurlijke waterwegen die een kringloop vormen. Dat is echter een detail.

Mevrouw de minister, ik wil er nog uw aandacht op vestigen dat ik reeds in de vorige regeerperiode een belangrijk dossier, het Neuhausdossier, heb aangehaald. Dat is het voorwerp geweest van een diepgaand onderzoek naar de vervuiling van de Pedebeek. Neuhaus heeft toen een hele reeks van interne maatregelen genomen om vervuiling te voorkomen. In elk geval is er een probleem met lozingen. Het bekken van de Pedebeek wordt één keer per jaar helemaal zilverwit. Als het weer eens zo ver is, zal ik u uitnodigen om te komen kijken. Er is geen plausibele uitleg voor, en de dader kan niet

Vandenbossche

gevonden worden. Daarom zijn de maatregelen die u neemt, nuttig.

Ik zal uw antwoord ook in de Brusselse Hoofdelijke Raad meedelen aan de bevoegde minister. We hopen dat er zo snel mogelijk een definitieve oplossing komt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoering van artikel 90bis van het bosdecreet

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Heeren tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoering van artikel 90bis van het bosdecreet.

Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, op 26 november 1999 is een besluit genomen in uitvoering van het bosdecreet dat tot heel wat commotie heeft geleid. Kandidaat-bouwers die een bouwaanvraag indienen voor een bebost perceel, moeten sindsdien ofwel een bosbehoudbijdrage van 120 frank per vierkante meter betalen, ofwel een evenwaardige bebossing als compensatie uitvoeren. Omwille van praktische en sociale bezwaren tegen deze regeling werd vorig jaar in deze commissie een discussie gevoerd, op basis van een aantal voorstellen. Artikel 90bis van het bosdecreet werd toen aangepast.

Bij de besprekingen werd een nieuw uitvoeringsbesluit in het vooruitzicht gesteld tegen het einde van het jaar. Op dat ogenblik leek dat uitvoeringsbesluit al zo goed als klaar, want de heer Sannen alludeerde al op de bepalingen die erin zouden komen. Dat blijkt ook uit het verslag. Mevrouw de minister, op de betrokken diensten wordt gezegd dat u niet geneigd bent om spoedig zo'n besluit te nemen. U zou immers vooral geïnteresseerd zijn in de financiële opbrengsten, om daarmee stadsbossen te realiseren. Als dat zo zou zijn, verbaast me dat echt wel. Tijdens de commissiebesprekingen vorig jaar werd immers toch heel duidelijk gezegd dat men op korte termijn de nefaste gevolgen van

het bosdecreet – dus eigenlijk van het besluit van 26 november 1999 – wilde corrigeren.

Inzake de compensatie hebt u toen het volgende gezegd. Ik citeer uit het verslag : 'De Vlaamse regering zal rekening houden met de intenties van de indieners om de ontvangen middelen in verhouding in de betrokken regio's aan te wenden voor het uitvoeren van de compenserende bebossing, maar ik ben geen voorstander van een decretale verankering terzake.'

Ondertussen zijn we een jaar verder. Mijn eerste vraag heb ik gesteld op 17 januari van vorig jaar. Daarop zijn dan een aantal voorstellen gevolgd. In het goedgekeurde decreet zijn echter onder meer de volgende bepalingen opgenomen. De bosbehoudsbijdrage zal integraal worden terugbetaald indien de bebossing vrijgesteld zou zijn van compensatie. Indien er finaal een lagere bosbehoudsbijdrage betaald zou moeten worden, zou het verschil terugbetaald worden.

Dat lijkt me toch wel een tamelijk ongezone situatie te zijn. U vraagt immers aan heel wat mensen dat ze dat geld tijdelijk zouden voorschieten. We weten echter allemaal dat een bouwproces sowieso heel wat geld kost. Men kan de prefinanciering voor compensatie heel goed voor andere zaken gebruiken.

Mevrouw de minister, ik heb voor u de volgende vragen. Om welke reden is er nog steeds geen nieuw uitvoeringsbesluit, in toepassing van het gewijzigde artikel 90bis van het bosdecreet ? Klopt het dat u de voorkeur geeft aan financiële inkomsten in bepaalde provincies ten opzichte van compensatievoorstellen ? Dat zou zeker nieuw zijn tegenover wat ik in het verslag heb gelezen. Hoeveel bouwdoSSIERS werden er tot nu toe niet binnen de drie maanden gunstig geadviseerd door Bos en Groen ? Dit kan zijn omdat men niet akkoord gaat met het herbebossingsvoorstel, maar ook omdat men niet akkoord gaat met het bedrag van de bosbehoudsbijdrage.

De voorzitter : Mevrouw Heeren, dit heeft eigenlijk betrekking op uw vraag aan minister Van Mechelen. U kunt dit dus vanmiddag aan hem vragen.

Mevrouw Veerle Heeren : Mevrouw de minister, ik veronderstel dat er wel degelijk een uitvoeringsbesluit is. Wat is de concrete timing van dat besluit ? Als het er nu al is, kunt u misschien al iets zeggen over de inhoud ervan.

Heeren

Welke betalingen werden er tot vandaag per provincie verricht in het kader van die bosbehoudsbijdrage? Welke nieuwe bebossingen werden inmiddels per provincie met deze middelen gerealiseerd? Met welk soort beplantingen is dat dan gebeurd? Welke compenserende bebossingen werden door de vergunningsaanvragers per provincie gerealiseerd?

Ten slotte heb ik nog een vraag over de vrijstelling. Het te veel betaalde bedrag zou bij toepassing van het nieuwe uitvoeringsbesluit terugbetaald worden. Kunt u zeggen over welke bedragen het gaat? Het uitvoeringsbesluit is nog niet gepubliceerd, maar ik neem aan dat de administratie daar toch wel een heel duidelijk zicht op heeft. Wanneer kunnen de betrokken kandidaat-bouwers de terugbetaling van die bedragen verwachten? Hebben ze misschien ook recht op verwijlinteressen?

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Ik wil er toch op wijzen dat het bosdecreet in de eerste plaats bedoeld is om het bosbehoud te verzekeren. Ik krijg immers de indruk dat men hier veeleer de bezorgdheid uit van 'kunnen we nu bouwen waar er een bos staat'. Men zet de deur een klein beetje open omdat men de zaken op een goede manier wil regelen, maar ik krijg de indruk dat sommigen die deur steeds wijder open willen zetten. Het heeft geen zin om zwaar te investeren in bosuitbreiding en er ruimte voor te maken, als men het tegelijk ook gemakkelijker maakt om verder te ontbossen. Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat sommigen nog altijd op die manier denken.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Ik zal eerst antwoorden op de vraag waarom het zo lang duurt. De decreetswijziging werd op 5 juli 2000 goedgekeurd door de plenaire vergadering. Op 17 juli werd deze wijziging bekrachtigd door de Vlaamse regering. Op die dag stond bij de regering ook het uitvoeringsbesluit geplaatst met de vraag om advies aan de Raad van State. Zodra we het ondertekende exemplaar van dit besluit kregen, hebben we dit bij brief doorgestuurd naar de Raad van State. Mijn diensten en ikzelf hebben er uiteraard alle belang bij dat dit uitvoeringsbesluit zo snel mogelijk klaar is. De dossiers stromen immers toe. U weet dat we eventueel terugbetalingen moeten verrichten. Ik heb er dus absoluut geen belang bij dat de zaken aanslepen.

Wat is er ondertussen gebeurd? De persoon bij de Raad van State, die dit dossier normaal zou behandelen, is een tijdlang arbeidsongeschikt geweest. Normaal moest er binnen de maand een advies zijn, maar als gevolg van dit alles bleef deze zaak nu maandenlang aanslepen. Daarom heb ik op 19 januari van dit jaar het dossier opnieuw op de regeringsagenda geplaatst. Dat is een zeer uitzonderlijke procedure, waartoe ik mij nu echt wel gedwongen zag.

Op mijn initiatief heeft de Vlaamse regering dan beslist om een spoedadvies te vragen aan de Raad van State. Dit gaat in principe om een termijn van drie dagen. De Raad van State heeft inmiddels advies uitgebracht, namelijk op 25 januari. Op basis van dit advies heb ik onmiddellijk een nieuw uitvoeringsbesluit opgemaakt. Dit definitieve besluit wordt morgen ter goedkeuring voorgelegd aan de Vlaamse regering.

Het was echt onmogelijk voor mij om in dit dossier sneller te werk te gaan. Ik heb zelfs een zeer merkwaardige procedure moeten gebruiken. Ik heb namelijk hetzelfde dossier twee keer op de regeringsagenda geplaatst, met daarbij dan een verzoek om spoedadvies. Dat is zeker niet evident. Ik ben trouwens blij dat de Raad van State die spoedprocedure aanvaard heeft. Morgen zou het besluit dus definitief zijn.

Mevrouw Heeren, u stelt dat er binnen mijn diensten zou worden gesuggereerd dat ik enkel geïnteresseerd ben in de opbrengsten. Ik vraag u om mij de naam te geven van de ambtenaar die dit gezegd heeft. Als het waar is wat u zegt, neem ik onmiddellijk sancties. Ofwel trekt u uw woorden terug, ofwel geeft u mij de naam van de persoon in kwestie. Als het gaat over een gemeentelijke ambtenaar, ben ik uiteraard niet bevoegd om op te treden. Het zou me in ieder geval zeer sterk verwonderen dat een van mijn ambtenaren dit zou zeggen.

Dan kom ik nu tot uw andere vragen. Er werden al betalingen verricht voor een totaal van 54 miljoen frank. Van dat bedrag komt er 18 miljoen frank uit Limburg en 26 miljoen frank uit Antwerpen. Het aantal dossiers vanuit Antwerpen is dus groter dan het aantal dossiers vanuit Limburg.

We zitten wel met het volgende probleem. Als die mensen betalen, is het natuurlijk wel de bedoeling dat er een compenserende bosuitbreiding gebeurt. Dat is geen gemakkelijke zaak. Onder meer om die reden heeft de regering onlangs beslist om bij de afdeling Bos en Groen een speciaal bosuitbreidingsteam te installeren. Daarvoor gebeuren extra

Dua

aanwervingen. Een van de eerste taken van dit bosuitbreidingsteam is het opmaken van een concreet programma voor het uitvoeren van de compenserende bebossing. Dit zal dan verder door de buitendiensten op het terrein gerealiseerd worden. Ondertussen werden er voor 15 hectare bebossingen uitgevoerd, waarvan 6 hectare in Limburg. U ziet dat de compenserende bebossingen niet zo vlot verlopen als het zou moeten.

De te veel betaalde bedragen moeten bij elk dossier afzonderlijk worden bekeken. Ik kan u momenteel nog geen overzicht geven over welke bedragen het precies gaat. Een terugbetaling is mogelijk in de volgende gevallen.

Ten eerste : als de aanvrager een vrijstelling geniet voor de eerste vijf are, indien de ontbossing uitgevoerd wordt om een woning te bouwen op een perceel kleiner dan twaalf are in een zone met bestemming woongebied in de ruime zin of in zones met een daarmee gelijkgestelde bestemming, kan het te veel betaalde bedrag terugbetaald worden.

Ten tweede : als het bedrag van de bosbehoudsbijdrage lager is dan oorspronkelijk werd betaald, in het geval van een niet-inheems loof- of naaldbos of beide, of bestanden waarvan de oppervlakte uit minstens 75 percent cultuurpopulier bestaat, kan er ook terugbetaald worden. Voor deze oppervlakten bedraagt de bosbehoudsbijdrage voortaan 80 frank in plaats van 120 frank per vierkante meter. Ook als het gaat over een bostype dat deel uitmaakt van de habitattypes volgens de Habitatrictlijn waarvoor een dubbele compensatie werd betaald. Deze bostypes vallen in de categorie inheems loofbos, waarvoor de bosbehoudsbijdrage voortaan 160 frank in plaats van 240 frank per vierkante meter bedraagt.

Ten derde : als de aanvrager volledig vrijgesteld is van de compensatie voor gronden die spontaan bebost zijn na het in werking treden van het bosdecreet van 13 juni 1990, voor zover deze spontane bebossing de leeftijd van tweeëntwintig jaar niet heeft bereikt, kan het betaalde bedrag volledig terugbetaald worden.

Na het van kracht worden van het nieuwe besluit zullen de betrokkenen op korte termijn schriftelijk verwittigd worden over de nieuwe regeling. Desgevallend zullen ze bijkomende gegevens moeten

meedelen, waarna de aangepaste bosbehoudsbijdrage kan worden berekend.

De terugbetaling zal gebeuren in de loop van dit jaar. Het decreet voorziet niet in de terugbetaling van verwijlrenten.

Het aantal individuele dossiers is vrij groot, maar dikwijls gaat het over kleine percelen. Het blijft echter een ontbossing, zoals mevrouw Vertriest terecht zegt. Het is dus elke keer met pijn in het hart dat ik een dossier goedkeur. Het gaat heel dikwijls over weekendverblijven in recreatieve zones en over bossen die in het verleden verkwanseld zijn.

De voorzitter : Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : De discussie over de wijziging van artikel 90 van het bosdecreet hebben we vorig jaar gevoerd. De standpunten van onze fracties hierover zijn duidelijk en het decreet is ook goedgekeurd door de meerderheid. Ik hoop dat het zo snel mogelijk zal worden gepubliceerd. Ik wil vragen om aan de commissieleden een kopij van het besluit te bezorgen.

Op uw vraag om de naam te vermelden ga ik niet in. We leven niet in een klik-maatschappij. Ik was erg verbaasd en heb dat ook gemeld. Ik heb immers de moeite genomen om het verslag van de bespreking volledig te lezen. Het zijn woorden die de betrokkene voor zijn rekening moet nemen. Ik vond wel dat ik ze mocht zeggen.

Minister Vera Dua : Het zou me verwonderen dat ambtenaren dergelijke dingen zouden zeggen, omdat zij heel goed weten dat het niet waar is. Als een groot gebrek aan loyaliteit ten aanzien van de minister zou blijken, dan vind ik dat ik daarvan op de hoogte moet worden gesteld. In dat geval zou ik sancties nemen.

De voorzitter : Ik wil en mag niet censureren, maar ik vind dat als men de dingen bij naam noemt, men wat terughoudender moet zijn. Men insinueert dingen die er misschien niet zijn. Wie daarop wil reageren, is dan weerloos.

Mevrouw Veerle Heeren : Misschien had ik het niet mogen opschrijven, maar wel mondeling meedelen. Ik bied mijn excuses aan.

De voorzitter : Dit verslag kan overal terecht komen. Zijdellings kan iets dergelijks misschien wel vermeld worden, maar op deze manier wordt het

Voorzitter

overtrokken. Anders moet men correct zijn en man en paard noemen.

Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.16 uur.*
